

RESUM (VALENCIÀ)

VIDEOART I APROPIACIÓ: UNA FERRAMENTA CRÍTICA DE DENÚNCIA SOBRE LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE A LES IMATGES.

La present tesi doctoral té com a objectiu principal, a través del Vídeoart i l'apropiació d'imatges extretes d'altres mitjans -com la Televisió o el Cinema-, analitzar i denunciar la violència de gènere que existeix en la cultura visual i en les narratives mediàtiques que consumim, mostrant específicament com el Vídeoart fet per dones suposa una forma d'apoderament i crítica social.

Per a això, aquesta investigació s'estructura en dues parts: la primera desenvolupa el mitjà del Vídeo a la pràctica artística com a vehicle crític. En aquest segment també s'aborden les diferents tècniques emprades en la pràctica de diversos/es videoartistes i amb això es mostra com aquest llenguatge propi de les arts constitueix una resposta contestatària davant el sistema i els mitjans, especialment la Televisió. La segona part de la tesi està centrada en l'anàlisi del discurs de gènere en l'àmbit del Vídeoart. S'han seleccionat diversos exemples d'obres artístiques representatives i indicatives del poder que demostra tenir la producció Videogràfica com a crítica a la societat patriarcal i a la violència de gènere segons rols establerts, estereotips fixats, identitats imposades, etc.

Metodològicament, s'opera recopilant, estudiant i analitzant un ampli rang de produccions Videogràfiques, valorant no només les associades a les arts sinó també aquelles que condicionen en gran mesura els comportaments socials, com ara les imatges de la Televisió. Amb posterioritat, i després de manejar simultàniament estudis, assaigs i investigacions elaborades per altres autors/es de les pràctiques videogràfiques en els àmbits de la comunicació audiovisual, la teoria i la crítica de les arts, es tracta de constatar mitjançant diagnòstic com l'ús del vídeo possibilita l'anàlisi i la crítica pel que fa a qüestions de gènere, mitjançant la pràctica artística pròpia que es du a terme entre dos territoris: Espanya i Mèxic.

El llenguatge artístic del Vídeo té una funció transformadora, crítica i pedagògica. Si a través de la televisió o el cinema es poden arribar a aprendre i acceptar la violència, les conductes sexistes, els comportaments masclistes... amb la pràctica i l'exhibició de propostes videogràfiques de contingut feminista no discriminatori, es poden arribar a "desaprendre" aquest tipus de pautes, conductes i hàbits que se'ns imposen de manera tàcita.

Amb els resultats que s'obtenen en aquesta investigació teoricopràctica es presenta aquesta qüestió de manera explícita proposant com a alternativa un ús i un exercici de la pràctica videogràfica que és reflexiu, constructiu i educatiu.

PARAULES CLAU: videoart, apropiació, violència de gènere, cultura, mitjans